

— Νά φυλάζουν καὶ ἐν ἄλογον διὰ τὸν Βομπάρ, προσέθηκεν ἡ μικρά, θὰ ἔλθῃ μαζὶ μας. Καὶ ὁ Νουμάς, μεμαγευμένος, ἀπῆλause τὴν ἀνέκφραστον ἡδονὴν νὰ λάβῃ παρατεταμένον φίλημα, συνοδευόμενον ὑπὸ μειδίαματος πολλὰ ὑποσχομένου, μεθ' ὃ ἡ Ἀλίκη ἀπεσπάρθη αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, γλίγωρα νὰ ἐνδυθῇτε... Εἶνε ἄργα.

Ζωηρὰ ἐπεκράτει ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κίνησις· ὅλοι ἐσπευδον κρυπτόμενοι ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῶν παραθύρων νὰ ἴδωσι τὸν Ρουμεστὰν ἐν τῇ ἀμάξῃ ἀπέναντι τῶν δύο Βασσελερύ.

— Ὁ Βομπάρ ἄργεῖ, τί κάμνει ἐπιθύρει ὁ Νουμάς, ἀνυπομονῶν ν' ἀναχωρήσῃ καὶ ἀποφυγῇ ὅλα ἐκεῖνα τὰ βλέμματα. Εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πρώτου πατώματος ἐπεφάνη ἡ κεφαλὴ τοῦ Βομπάρ.

— Προχωρεῖτε... θὰ σὰς φθάσω.

Ὡσεὶ τὸ σύνθημα τοῦτο περιέμενον, ἐξέκινήσαν οἱ ἵπποι, κροτούντων τῶν ἐπ' αὐτῶν κωδωνίων, καὶ διὰ τριῶν ἀλμάτων διέσχισαν τὸν κῆπον, διήλθον πρὸ τοῦ Λουτρῶνος.

Ὅπόθεν διέρχεται ἡ ἀμάξα, ὅλοι ἀναγνωρίζουσι τὸν Νουμᾶν καὶ τὸν χαιρετίζουσι μετὰ σεβασμοῦ, οἱ πῖλοι ὑφούνται εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῷ αἱ δύο κυρίαί, λίαν ὑπερήφανοι, διατηροῦσι στάσιν ἀξιοπρεπῆ, ἐννοοῦσαι καλῶς τὴν τιμὴν, ἣν περιεποιεῖ αὐταῖς ὁ Νουμάς.

Ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ ὁ Βομπάρ δὲν φαίνεται. Ἐκπλήττονται, ὀργίζονται. Τέλος ἐντὸς νέφους κονιορτοῦ ἐπιφαίνεται ἡ κεφαλὴ τοῦ Βομπάρ, μετ' ὅσον καπελλῖνον ἐν εἴδει σκαφάνδρου, ἐν χρήσει παρὰ τῷ ἀγγλοῖνδικῷ στρατῷ.

Ὁ Βομπάρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετ' ὕψους τραγικόν. Προφανῶς θὰ ὑπέφερε πολλὰ μετ' ὅσον ἵππον του κατὰ τὴν ἀναχώρησιν, καὶ θὰ ἔδωκε κακὴν ιδέαν εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ ξενοδοχείου περὶ τῆς ἰσορροπίας του, καὶ τοῦτο ἐμαρτύρει μέγα ἐπὶ τῶν νώτων του στῆμα κονιορτοῦ.

Ἀτίθαστος ἵππος, εἶπε χαιρετῶν τὰς δύο κυρίας, ἐνῷ ἡ ἀμάξα ἐκινεῖτο πρὸς ἀναχώρησιν, πολὺ ἀτίθαστος, ἀλλὰ τὸν ἔκαμα νὰ προχωρήσῃ.

Τόσῳ δὲ καλῶς τὸν εἶχε κάμει νὰ προχωρήσῃ, ὥστε ἤδη δὲν ἤθελε πλέον οὐδὲ βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρός νὰ κάμῃ, ὀρθούμενος καὶ περιστρεφόμενος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, μεθ' ὅσας τὰς προσπάθειάς τοῦ ἀναβάτου. Ἡ ἀμάξα εἶχεν ἤδη προχωρήσει.

— Θὰ ἔλθῃς, Βομπάρ :

— Προχωρεῖτε... θὰ σὰς φθάσω... εἶπε καὶ αὖτις, εἶτα δ' εἶδον αὐτὸν δευθυνόμενον ἐν μεγίστῳ καλπασμῷ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἀρβιλλάρ. Καὶ δὲν ἐσκεφθήσαν πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ὁ Ρουμεστὰν δὲν εἶχε ποτε ἴδει χῶραν περικαλλεστέραν. Ἦτο εἰς τὸ ζενιθ τῆς εὐτυχίας.

«Τί ὥραία ποῦ εἶνε» ἔλεγεν ἡ αἰδός...

«Πόσον σὰς ἀγαπῶ» ἀπῆντα ἐκεῖνος.

Εἰς τὸν τελευταῖον σταθμὸν ὁ Βομπάρ συνήντησεν αὖτις αὐτοῦς, πεζός, σύρων ὀπισθεν τοῦ τὸν ἵππον, «αὐτὸ τὸ ζῶον εἶνε παράδοξον» εἶπε, καὶ δέσας αὐτὸν ὅπισθεν τῆς ἀμάξης, ἐπέβη καὶ οὗτος αὐτῆς. Οὕτω δὲ προύχωρησαν πρὸς τὸν Πύργον, Βαγιάρ.

Ὑπηρετρία ἐνεφανίσθη, ὑπηρετοῦσα παρὰ τινι ἱερεῖ, κατοικοῦντι ἐν τῷ Πύργῳ, ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ δέχεται ὅλους τοὺς ἐπισκεπτομένους αὐτοῦ περιηγητάς.

Ἡ ὑπηρετρία ὠδήγησεν αὐτοὺς ἐντὸς τοῦ πύργου, ἐπιδεικνύουσα τὰ ἀξιοθέατα μέρη, ἀλλ' ἐνεκα τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐντὸς αὐτοῦ σκοτούς οὐδεὶς προσεῖχε, οὐδὲ παρετήρει τι.

Μετὰ ταῦτα παρεκάθισαν ἐξωθεν τοῦ πύργου εἰς πρόγειμα, παρατεθειμένον ἐπὶ ὀγκώδους μαρμαρίνης τραπέζης. Ἀφοῦ κατηνύσθη ἡ πρώτη πείνα, ὁ Νουμάς ἀφηγήθη τοὺς ὠραίους λόγους, οὓς ἡ μήτηρ Ἑλένη εἶχεν εἶπει εἰς τὸν υἱὸν τῆς Βαγιάρ, κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του «Πέτρε, ἡ μόνη μου παραγγελία εἶνε ἵνα πρὸ παντὸς ἄλλου ἀγαπᾷς, φοβῇσαι καὶ ὑπηρετῇς τὸν Θεόν, χωρὶς οὐδὲν ἄλλο προσκρούσης πρὸς αὐτόν, ἔαν εἶνε δυνατόν.» Ὁρθίος ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου τοῦ πύργου, προσέθηκεν ὑψὼν τὴν φωνήν, ὥς ἵνα ἀκουσθῇ μέχρι τοῦ Σαμπερύ! » Ἰδοὺ τί πρέπει νὰ λέγωσι πρὸς τὰ τέκνα των ὅλοι οἱ γονεῖς, ὅλοι οἱ διδασκάλοι...»

Διεκόπη, ἔτυψε τὸ μέτωπόν του!

«Ὁ λόγος μου, αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος μου. Τὸν εὖρον ἐπὶ τέλους... Περιφῆμα! Δεκαπέντε ἡμέρας τὸν ἀναζητῶ. Καὶ ἰδοὺ τὸν ἐπὶ τέλους.»

— Ἐκ θείας Προνοίας σὰς ἦλθεν, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Βασσελερύ. Τί ἀνθρωπος! Τί πνεῦμα!

— Τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο, εἶπεν ἐκεῖνος, περισκοπῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὰ πέριξ, ἔαν ἡδυνάμην νὰ γράψω...

— Ἐὰν ὁ κύριος θέλῃ ἐν μέρος διὰ νὰ γράψῃ, ὑπάρχει... εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Ὡ! μόνον ὀλίγας σημειώσεις θὰ κάμω... Συγγνώμην, κυρίαί... Ἔως ὅτου πίετε τὸν καφέ, θὰ εἶμαι ἐδῶ.»

Ἡ ὑπηρετρία ἔφερεν αὐτόν εἰς τι μικρὸν τοῦ ἰσογείου δωμάτιον, ἀρχαιότατον μετ' ὅσον στρουγγυλὴν ὀροφὴν, ὅπερ πολλοὶ διατείνονται ὅτι ἦτο τὸ γραφεῖον τοῦ Βαγιάρ, ἐνῷ ὡς κοιτῶν τῷ ἐχρησίμευεν ἡ παρακειμένη εὐρεῖα αἰθουσα, ὅπου καὶ μεγάλη ὑπῆρχε κλίνη μετ' ὅσον παραπετάσματα.

Ἐνάρχῃ ὁμοῦ γράφῃδεν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ῥήτορος. Ἐγραφε τὰς φράσεις μετ' ὅσον μεγάλους καὶ παχείς χαρακτῆρας, μετ' ὅσον νεύουσαν τὴν κεφαλὴν, φράσεις δικηγόρου τῆς Μεσημβρίας, γνωστὰ ἤδη ἀλλὰ πολυστημάντους, πλήρεις κεκρυμμένης θερμότητος, ἐκσωμένης τῇδε κἀκεῖσε εἰς σπινθῆρας ῥητορικούς. Αἰφνης ἐσταμάτησε, μετ' ὅσον ἐγκέφα-

λον κενὸν περαιτέρω ιδεῶν καὶ λέξεων, ἢ μᾶλλον λίαν ἀπηνδηκότα ἐκ τῶν κατὰ τὴν ὁδοπορίαν κόπων καὶ πλήρη ἐκ τῶν ἀτμῶν τοῦ προγεύματος. Ἐγερθεὶς τότε ἤρξατο περιπατῶν ἀπὸ τοῦ γραφείου εἰς τὸν κοιτῶνα, ὁμιλῶν μεγαλοφώνως ἢ κροῶμενος μετὰ προσοχῆς τὴν ἡχὴ τῶν βημάτων του, καὶ πάλιν ἐκάθισεν, οὐδὲ λέξιν δυνάμενος νὰ χαράξῃ... Τὰ πάντα ἐστρέφοντο περὶ αὐτόν, οἱ λευκοὶ τοῖχοι, ἡ διὰ τοῦ παραθύρου ἰσθύουσα φωτεινὴ ἀκτίς. Ἦκουσεν μακρὰν πολὺ μακρὰν ἐν τῷ κῆπῳ τὸν θόρυβον κινουμένων πινακίων καὶ ἐξακολουθητικῶν γελάτων καὶ ἐπὶ τείλους ἀπεκοιμήθη βαθύως, μετ' ὅσον ῥίνα ἐπὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ χάρτου...

Ἡ πτώσις ἰσχυροῦ κερανοῦ τὸν ἔκαμε ν' ἀνορθωθῇ ἐκπληκτός. Πόσον χρόνον εὐρίσκετο ἐκεῖ κοιμώμενος; Ὀλίγον τεταραγμένος ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον, ἔρημον ἤδη ζωστικῆς πνοῆς. Εὐρὼν ἐπὶ τέλους τὴν ὑπηρετρίαν, τὴν ἠρώτησε περὶ τῶν λοιπῶν. Τότε δ' ἔμαθεν, ὅτι ἐπειδὴ ἡ δεσποινὴς εἶχε μεγάλην κεφαλαλγίαν, ἡ ὑπηρετρία τὴν ὠδήγησε νὰ κοιμηθῇ ὀλίγον εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ Βαγιάρ, κλείουσα ἡσυχῶς τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου γραφείου, ὅπως μὴ διαταραχῇ τὴν ἡσυχίαν αὐτοῦ, ἐργαζομένου. Οἱ δύο ἑτεροί, ἡ χονδρὴ κυρία καὶ τὸ λευκὸν καπελλῖνον, εἶπεν, ὅτι εἶχον κατέλθει εἰς τὴν πεδιαδα, καὶ βεβαίως θὰ τοὺς κατελάμβανεν ἡ βροχὴ, ῥαγδαία μέλλουσα νὰ ἐπιπέσῃ.

ΕΙΚΟΝΕΣ

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων

Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων, εἶνε δευτερότοκος υἱὸς τοῦ Ἰερωνύμου Βοναπάρτου, βασιλέως τῆς Βεσσιφαλίας, καὶ τῆς πριγκιπίσσης Αἰκατερίνης τῆς Βυρτεμβέργης. Ἐγεννήθη τῷ 1822 ἐν Τεργέστη. Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν σπουδῶν του ἀπαξιών νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του εἰς ἄλλην, πλὴν τῆς Γαλλίας, χώραν, ἀνεχώρησεν εἰς μακρὸν ταξεῖδιον.

Κατὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου, ὁ πρίγκιψ Ναπολέων ἐτίθετο ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως. Παρεκάθισεν ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει ὡς πληρεξούσιος τῆς Κορσικῆς μεταξὺ τῶν μετρίων Δημοκρατικῶν. Διορισθεὶς τῷ 1849 πρεσβευτὴς εἰς Μαδρίτην, ἀνεκλήθη μετ' ὀλίγον. Μετὰ ταῦτα εὗρεν αὐτόν τὸ Δεκεμβριανὸν πραξικόπημα, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀνηγορεύθη αὐτοκράτωρ τῶν Γαλλῶν ὁ Ναπολέων Γ'. Ὁ πρίγκιψ Ναπολέων διεμαρτυρήθη ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀπεχώρησεν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ἀλλ' ἀμέσως τὸ ἐπόμενον ἔτος ἀπεδέχθη παρὰ τῆς Αὐτοκρατορίας τὸν τίτλον τοῦ πρίγκιπος, τὸ ἀξίωμα τοῦ Γερουσιαστοῦ καὶ τοῦ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, καὶ τὸν

βαθμὸν τοῦ στρατηγοῦ μετὰ τῆς μεγάλης ταινίας τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, ὠνομάσθη δὲ καὶ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως αὐτοκρατορικῆς ἐπιτροπῆς.

Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1859 ἐνυμφεῦθη τὴν θυγατέρα τοῦ Βίκτωρος Ἐμμανουὴλ πριγκίπισσαν τῆς Σαβοΐας Κλοτίλδην· τὸ συνοικεσιὸν τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς τὸ προανάκρουσμα οὕτως εἰπεῖν τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας, ἔδωκε δὲ ἀφορμὴν εἰς πλείστας συζητήσεις. Κατὰ τὸν ὑπὲρ τῆς ἐνότητος τῆς Ἰταλίας πολεμὸν ὁ πρίγκιψ ἡγούμενος στρατιωτικοῦ σώματος προησπίσθη τὴν Τασκάνην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγκατέλειπεν ἢ μετὰ τὴν εἰρήνην τῆς Βιλλαφράγκας. Ἀλλὰ περισσώτερον ἢ ἐν τοῖς ἰταλικοῖς πεδίοις ὁ πρίγκιψ διεκρίθη ἐν τῇ Γαλλικῇ Γερουσίᾳ ὡς ρήτωρ κατὰ τὰ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἰταλίας ἔτη. Τινὲς ἐκ τῶν λόγων του ἐσημείωσαν ἐποχὴν.

Κατὰ τὴν ἐκρηγνῆν τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου εὐρίσκετο ἐν Νορβηγίᾳ· προεῖπεν ἅμα τῇ περὶ τοῦ πολέμου εἰδήσει τὴν ἀπώλειαν τῆς Γαλλίας, καὶ ἐσπευσε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς αὐτήν. Μετὰ τὰς πρώτας ἤττας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐπεφορτίσθη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος νὰ μεταβῇ παρὰ τῷ Βίκτωρι Ἐμμανουὴλ καὶ ζητήσῃ τὴν βοήθειαν τῆς Ἰταλίας ἐναντίον τῆς Πρωσίας. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς Σικελίαν, ἐμαθε τὴν πτώσιν τοῦ Σεδάν. Κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1872 ἐξεδιώχθη βίᾳ τοῦ γαλλικοῦ ἐδάφους μετὰ τῆς συζύγου του. Ἡ διάστασις αὐτοῦ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος Γ'. τοῦ πρώτου ἕνεκα τῆς διακηρύξεως περὶ συμμαχίας δημοκρατικῶν καὶ Βοναπαρτιστῶν ἐκορυφώθη διὰ τῆς πολιτικῆς διαθήκης τοῦ υἱοῦ τοῦ πρώην αὐτοκράτορος, ἀνακηρύξαντος κληρονόμον τῶν ἀξιώσεων του ἀντὶ τοῦ πατρὸς τὸν υἱὸν ἐκείνου πρίγκιπα Βίκτωρα. Ἐκτοτε δὲ χρονολογεῖται τὸ ἀδιάλλακτον μίσος τοῦ πρίγκιπος Ναπολέοντος κατὰ τοῦ υἱοῦ του· ἦτο κυρίως χαρακτὴρ ἐπαναστάτου· ἐπαναστάτου κατὰ τῆς κοινωνίας, τῶν κυβερνήσεων, τῆς Ἐκκλησίας.

Σαμάρεια

Ὁ βασιλεὺς Ἀμρί, ἐλθὼν ἐκ Θερεσά ἡγόρασεν ἀντὶ 2 ταλάντων ἀργυρίου τὸ ὄρος Σεμὲρ ἢ Σεμερών παρὰ τοῦ Σεμάρ καὶ ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν (930 π. χ.) καὶ ἀνύψωσεν αὐτὴν εἰς καθέδραν καὶ Ἰσραὴλ καὶ ἔμεινε μέχρι τῆς καταργήσεως τῶν 10 φυλῶν, ἦτοι 2 σχεδὸν ἑκατονταετηρίδας, πρωτεύουσα τοῦ κράτους Ἰσραὴλ ὑπὸ διαφόρους βασιλεῖς. Ἡ Σαμάρεια δις μὲν, πρότερον κυριευθεῖσα ὑπεξέφυγε τὸν κίνδυνον, τέλος ἐκυριεύθη (721 π. χ.) μετὰ 3 ἐτῶν πολιορκίαν ὑπὸ τοῦ Σαλμανάσαρ. Κατόπιν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν καὶ τέλος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Ὑρκανοῦ (109 π. χ.). Περιῆλθε δὲ διὰ τοῦ Πομπηίου εἰτα διὰ τοῦ Ὀκταβιανοῦ Αὐγούστου εἰς τὴν κατοχὴν Ἡρώδου τοῦ

Μεγάλου, ὅστις ἐμεγεθύνεν, καὶ ὠχύρωσεν αὐτήν. Εἰς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος καὶ πρῶτος ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδου περιῆλθεν εἰς τὸν Ἀρχέλαον. Κατὰ τὴν ἐναρχίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου κατεστράφη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων διὰ τοῦ πυρός. . .

Ἡ Σεβάστεια τανῦν καίεται ἐπὶ λόφου μετ' ἐκτεταμένης τερπνοτάτης θέας. . . μετὰ πολλῶν ἐρειπίων. . . ὧν ἄξια περιεργίας εἶνε τὰ ἐρείπια τῆς Ἐκκλησίας Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, ἥτις ὠκοδομήθη 1150 καὶ 1180 ἐπὶ τοῦ τόπου, ἐνθα ἀπέταμε τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου Ἡρώδης. Τανῦν ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Προδρόμου οἱ Μωχμεθανοὶ ὠκοδομήσαν τζαμίον καὶ καταθαίνουσιν εἰς τὸν τάφον διὰ κλίμακος κάτωθεν οὗτος συγκοινωνεῖ μετὰ τῶν τάφων τῶν δύο ἄλλων προφητῶν Ἑλσαίου καὶ Ἀβδίου.

Ναζαρέτ.

Ναζαρέτ εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας, δὲν ἀναφέρεται παντελῶς πρὸ χριστοῦ. Ὁ Λουκάς εἶνε ὁ πρῶτος ὅστις ποιεῖται λόγον περὶ αὐτῆς. Ἡ Ναζαρέτ ἐγένετο ὀνομαστὴ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Χριστιανισμοῦ διότι ἐνταῦθα κατῴκει ἡ παρθένος Μαριάμ καὶ ἔζη ὁ ἐξ αὐτῆς τεχθεὶς Ἰησοῦς ὅστις ὠρίσθη νὰ ὀνομασθῇ Ναζωραῖος.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς 4 ἑκατ. ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος καὶ Ἑλένη ὠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκκλησίαν βασιλικὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἥτις κατὰ παράδοσιν ὑπάρχει παρὰ τὴν πηγὴν τῆς Ναζαρέτ, ὅπου ἡ θεοτόκος ἤκουσε τὸ «χαῖρε κεχαριτωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ». Οἱ Σαρακηνοὶ κατέστρεψαν αὐτήν. . . Καὶ ὁ ἐκ τῶν σταυροφόρων Ταγκρέδος δὲν ἐβράδυνε νὰ τὴν ἀνοικοδομήσῃ κατὰ τὸ 1183 Βωδουῖνος ὁ Δ'. ἀπέθανεν ἐνταῦθα, 4 δὲ ἔτη μετὰ ταῦτα ἐπεσεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σαλαδόνου καὶ τὸ 1263 ἐπυρπολήθη. Ἐρείπια τῆς συναγωγῆς εἰς ἣν εἰσῆλθεν ὁ Σωτὴρ σώζονται.

Ἡ Ναζαρέτ ἔχει ὑπὲρ τοὺς 6000 κατοίκους, ἐξ ὧν 2500 εἶνε Ἕλληνες.

Αἱ κέδροι τοῦ λιθάνου

Ἡ κέδρος εἶναι δένδρον μεγαλοπρεπὲς ἔχον κλάδους μακροὺς καὶ ἀειθαλεῖς. . . ἡ κέδρος εἶναι τὸ ὀνομαστότερον τῶν δένδρων τῶν μνημονευομένων ἐν τῇ Γραφῇ, τὸ ἔμβλημα τῆς εὐτυχίας, τῆς ἰσχύος καὶ τῆς ἀθανασίας. . . Ὄνομασται ἦσαν αἱ κέδροι τοῦ λιθάνου διὰ τὸ ὕψος αὐτῶν. . . καὶ ἐπὶ πᾶσαν κέδρον τοῦ λιθάνου τῶν ὕψων καὶ μετεώρων. Εἰς τὸν Ἰεζεκιὴλ αἱ κέδροι ὑπῆρχον ἔμβλημα τοῦ Μεσίου καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Τὸ ξύλον τῆς κέδρου εἶναι ἐξαιρετικῶς σκληρόν, ἐξ οὗ ἦτο ἐν χρήτει εἰς οἰκοδομὰς, εἰς κατασκευὴν λεπτῶν τεχνουργημάτων κ.λ. Τὰ ἀνάκτορα καὶ ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος ἦσαν ἐκ κέδρων. Αἱ κέδροι τοῦ λιθάνου βαίνουνσιν ἐλαττούμεναι

ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν, ἐλάχιστοι δὲ σώζονται. «Αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου — λέγει ὁ Λαμαρτίνος (vohage en Orient) εἶναι τὰ μεγαλοπρεπέστερα φυσικὰ μνημεῖα τοῦ σύμπαντος· ἡ θρησκεία ἡ ποίησις ἡ ἱστορία τὰ καθιέρωσαν ἐξ Ἰσοῦ. Πόσαι προσευχαὶ δὲν ἀντήχησαν ὑπὸ τοὺς κλάδους τούτους. Καὶ ποῖος ὠραιότερος ναὸς, ποῖος βωμὸς τοῦ οὐρανοῦ ἐγγύτερος. Τὸ ἀγιότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐπιστέγασμα τοῦ τελευταίου ὁροπεδίου τοῦ λιθάνου τοῦ στελέχους τῶν κέδρων καὶ τοῦ θόλου τῶν ἱερῶν τούτων κλάδων, οἵτινες ἐσκίασαν καὶ σκιαζοῦσιν ἐτι τόσας ἀνθρωπίνους γενεάς αἱ ὁποῖαι προφέρουσι διαφόρως τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἀναγνωρίζουσιν αὐτὸν πανταχοῦ ἐν τοῖς ἔργοις του καὶ τὸν λατρεύουσιν ἐν ταῖς φυσικαῖς αὐτοῦ ἐκδηλώσεσιν».

Φασιανός.

Οἱ Φασιανοὶ ἔχουσι τὰ βλέφαρα καὶ τὰς παρειὰς γυμνάς ἢ δὲ μακρὰ καὶ ὀξεῖα οὐρά των ἔχει 18 πτερά, ὧν τὰ μεσαῖα καλύπτουσι τὰ λοιπὰ ἐν εἰδῇ στεγασμάτων.

Εἶνε τὸ ὠραιότερόν των πτηνῶν· ὁ ἄρρην φέρει ὠραιότατον κίτρινον λόφον, ἔχει στῆθος πορφυροῦν καὶ τράχηλον χρυσοῦν. Τὸ πτηνὸν τοῦτο κατάγεται ἐξ Ἰνδιῶν Ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει εἰς τὰ θεσσαλικά δάση.

ΝΕΩΤΕΡΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ

Ὁ ἀκάματος φίλος καὶ συνήγορος τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ χριστιανικῶν ἔθνων Ἐδουάρδος Φρήμαν καθηγητὴς τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Ὁξωνίας, ἐδημοσίευσεν κατ' αὐτὰς λαμπρὸν ἔργον, τὴν ἱστορίαν τῆς Σικελίας. Ὁ πρῶτος καὶ δεῦτερος τόμος περιλαμβάνουσι τὴν παναρχαίαν ἱστορίαν τῆς νήσου, ἐπὶ πᾶσι δὲ τὰ κατὰ τὰς αὐτοῖς ἑλληνικὰς ἀποικίας ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῶν μέχρι τῆς ἐκστρατείας τῶν Ἀθηναίων.

Ἐδημοσιεύθη περὶ τὰ τέλη τοῦ λήξαντος ἔτους ἐν Λειψία τομίδιον φέρων ἐπιγραφὴν α' Ἑλληνικὰ Δημοτικά ἄσματα, μεταφρασθέντα ὑπὸ Γ. Μάυερ. Ὁ μεταφραστὴς εἶναι ὁ γνωστός ἐν Γράτς τῆς Αὐστρίας φιλέλλην καὶ φιλόλογος καθηγητὴς τοῦ πανεπιστημίου κ. Μάυερ, ὅστις εἶναι γνώστης καὶ εἰδήμων, οὐ μόνον τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλβανικῆς, ἧς ἐδημοσίευσεν καὶ τὴν ἀρίστην γραμματικὴν. Ὁ φιλόπνοος καθηγητὴς μετέφρασεν ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ τὰ ἄριστα τῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, εἰλημμένων ἐκ τῶν συλλογῶν τοῦ Πάσσου, τοῦ Λελέκου, τοῦ Ἀραβαντινοῦ, τοῦ Σακελλαρίου καὶ ἄλλων, ἐπίσης δὲ καὶ ἑλληνοῦτῶν τραγούδια ἐκ τῶν γνωστῶν ἐν Καλαβρίᾳ καὶ Σικελίᾳ ἀδομένων ὑπὸ τῶν ἑκὲι ἑλλήνων καὶ τὴν καταγωγὴν ἰταλοελληνικὴν.

Τῇ 12 Μαρτίου ὁ Syqlvain Dornon ἀνεχώρησεν ἐκ Παρισιῶν προπρόθετος νὰ διανύσῃ τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης μέχρι Μόσχας διάστημα ἐπὶ ξυλοπέδων (échasses). Ὁ ἀτρόμητος ταξιδιωτὴς φέρει στολὴν ποιμενικὴν, παριστῶν οὕτω εἰς τοὺς κατὰ τὴν πορείαν του συναντῶντας αὐτὸν τὸ ἐκκλησιαστικὸν θέαμα ποιμένων τριῶν καὶ ἡμίσεως μέτρων ὕψους. Τὸ νέον τοῦτο εἶδος τῆς πεζοπορίας ἐθεωρήθη ἐν Εὐρώπῃ ὡς ἐκ τῶν παραβολωτέρων